

Sygn. akt V CSK 389/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko K. J., S. P. oraz Syndykowi Masy Upadłości O. [...] Sp. z o.o.
w upadłości likwidacyjnej w W.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz S. P. i Syndyka Masy Upadłości O. [...] sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w W. kwoty po 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał przesłankę z art. 398² § 1 pkt 4 k.p.c. wskazując na jej oczywistą zasadność w związku z naruszeniem przez Sąd drugiej instancji art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 2 Konstytucji RP w związku z art. 1 Protokołu nr 1 z dnia 20 marca 1952 r. do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z dnia 10 lipca 1993 r.) w związku z art. 91 Konstytucji RP. Ponadto w ramach tej przesłanki zarzucił naruszenie art. 83 i 84 k.p.c. w związku z art. 76 i 391 § 1 k.p.c. oraz art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1007) i art. 415 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanka ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., na którą powołuje się skarżący, stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Przesłanka ta ma swoją normatywną treść, nie chodzi, bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane, jako bezprawne. Taka zaś ocena ma być dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń

naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą, więc skarżącego jest wskazanie konkretnych, naruszonych przez sąd przepisów a także przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że ta przesłanka rzeczywiście w sprawie wystąpiła. Skarżący powołując szereg przepisów prawa krajowego oraz międzynarodowego de facto kwestionuje rozstrzygnięcie sądu, z którym nie zgadza się, co sytuuje takie zarzuty w podstawach kasacyjnych, nie czyni natomiast z nich argumentu na rzecz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie można także pominąć, że skarżący, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. w związku z oddaleniem wniosku o przypozwanie K. P., co również na etapie przedsądu pozbawiło go skutecznego zarzutu niedokonania przez Sąd takiej czynności i naruszenia związanych z tą czynnością przepisów prawa.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 5 pkt 8 i § 2 pkt 6 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804) oraz na podstawie § 5 pkt 8 i § 2 pkt 6 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

aw

jw